

* *

Единъ день пристигна вуйчо отъ София. Бѣше вече есенъ, и всѣка нощъ кжшитѣ и градинитѣ се покриваха съ дебела слана, ала азъ ходѣхъ още босъ. Обуща носѣхъ само на училище, а следъ това трѣбваше веднага да ги сменямъ. За полето и улицата бѣха достатѣчни моитѣ загубѣли пети.

Азъ тичахъ презъ една тѣсна улица на чело на една тълпа босоноги, като мене, момчета. Неочаквано срещу насъ се показва моятъ вуйчо. Искрахъ да се скрия отъ него, но той ме съгледа и извика :

— Гатъо, ела тукъ !

Азъ се приближихъ и му цѣлунахъ ржка. При това застѣпвахъ единия си кракъ съ другия, като мислѣхъ, че така вуйчо нѣма да забележи, че съмъ босъ. Но той забеляза това и ме попита :

— Не ти ли е студено ?

— Не !

— На ти това . . . — и азъ почувствувахъ една тежка монета, една двулевка, въ ржката си.

— Кажу ми майка си, че ще ви посети.

Цѣлунахъ засраменъ повторно ржка на вуйчо си и нѣмахъ вече желание да тичамъ съ другитѣ момчета. Двулевката ме направи разсѣянъ.

На обѣдъ съобщихъ на мама вуйчовата заржка. Но за подарѣка не споменахъ. За първъ пѣтъ се пробуди въ мене нѣщо, което по-късно разбрахъ, че е **себелюбие**. Бояхъ се само отъ въпроса на мама : — „Даде ли ти вуйчо ти нѣщо ?“ Но тя не ме попита.

Този день на обѣдъ имавме пакъ само картофена чорба. Тя бѣ безвкусна и никакъ не насищаше. Въпрѣки това, азъ ядохъ двойно повече отъ това, което ми се следваше. После отидохъ на училище.

Ала отъ минутата, въ която станахъ притежателъ на потаената двулевка, въ менъ се събуди едно все по-голѣмо и по-голѣмо вълнение. Не знаехъ, за какво говори учителтъ въ училище. Постоянно пипахъ краищата на палтото си, да се увѣря, дали двулевката стои още подъ астара. Азъ бѣхъ въ остра борба съ себе си : трѣбва ли да дамъ паритѣ на майка си ? Или да си купя нѣщо съ тѣхъ ?

Въ менъ вече се обаждаше **съвестъта**. Никой не ми каза това, но чувствувахъ, че като крия паритѣ, азъ лъжехъ. Азъ лъжехъ не съ думи, а съ постѣпката си.